

Opinió

Avui parla **Arnau Bonada** Economista, president de la Xarxa Onion i vicepresident segon del CIESC

La filadora i la cambrera

La setmana passada vaig tenir el plaer de sopar amb un grup heterogeni de destacades figures de la societat civil sabadellenca en un restaurant de Can Llong. Tots els comensals, per perspectiva vital, han estat testimonis directes de la nostra transició de ciutat fabril a ciutat residencial i terciària. A les postres, mentre compartíem algunes *torrijas* casolanes, vaig formular una pregunta oberta a la taula: creieu que vivia millor una treballadora del tèxtil als anys setanta o una del sector turístic en l'actualitat?

Em va sorprendre la unanimitat i contundència de les respostes. Tothom va defensar que gaudia de més benestar la treballadora del tèxtil. Jo vaig intentar introduir alguns elements de reflexió com que ara l'accés a la cultura és molt més assequible (múltiples televisions gratuïtes, Netflix, Spotify...), que els serveis públics estan més consolidats, que els vols de baix cost ofereixen viatges a l'abast de totes les butxaques, que la medicina ha avançat molt i comptem amb una esperança de vida més alta, que internet ha suposat una democratització del coneixement... Res de tot això els va fer canviar d'opinió.

Els arguments de pes amb els quals van fonamentar la seva postura van ser l'accés a l'habitatge i la capacitat de capitalització. Als anys setanta, amb un sol sou podia viure tota una família. I amb uns ingressos mitjans, es podia pagar un pis de propietat en relativament pocs anys. Inclús les famílies modestes eren capaces d'estalviar i convertir part de les rendes del treball no consumides en capital. Avui dia,

Actualment, per generar un euro d'ingrés turístic necessitem que el client es desplaci fins aquí

tot això és impossible.

Certament, el pas d'un model industrial a un altre de serveis de baix valor afegit ha comportat una pressió demogràfica enorme sobre determinats recursos. Abans fabricàvem una corbata i la podíem vendre arreu del món; avui dia, per generar un euro d'ingrés turístic necessitem que el client es desplaci fins aquí. A més, els increments potencials de productivitat són escassos, fet que condiciona tota l'estructura social.

El sopar va acabar, inexorablement, amb una mirada crítica cap a la nostra ciutat i amb elogis a la veïna Terrassa. El derrotisme és un gran esport local. Amb tot, de tornada cap al centre, amb un bon amic present al sopar, vam confessar-nos mútuament que no viuríem enlloc més del món.